

Zona de nidificació de l'oreneta cuablanca (Delichon urbica)

Montmeló

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carrer de l'Estació vella, s/n

Coordenades:

Latitud: 41.550354024152
Longitud: 2.2468626871705
UTM Est (X): 437189
UTM Nord (Y): 4600128

Classificació

Número de fitxa 08135 - 79
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: Inexistent
Observacions protecció: Decret 2/2008 de 15 d'abril; Llei 42/2007. Annex IV. Espècie protegida, categoria D
Data aprovació: dj., 15/05/2008 - 12:00
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Pública
Fitxes associades:
[Estació de tren](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 17/01/2024 - 08:12

Descripció

En diferents ràfecs d'edificis i balconades de Montmeló, es localitzen zones de nidificació i estada destacable de l'oreneta de l'espècie *Delichon urbica*, coneguda popularment amb el nom d'oreneta cuablanca. Destaca, per la seva importància, la colònia situada als quatre ràfecs de l'edifici de l'antiga estació de tren. La majoria de nius estan en bon estat de conservació, tot i que en el moment de la realització del Mapa de Patrimoni Cultural les orenetes encara no han arribat procedents del continent africà i molts dels nius estan ocupats per altres espècies. Entre d'elles s'han observat algunes espècies de passeriformes, com el pardal. Algunes cases on també se'n poden observar són les del carrer Santiago Rusiñol i l'antic cafè d'en Gil, al número 13 del carrer Major.

Es diferencia de les altres orenetes europees pel seu carpó blanc. Les parts inferiors són blanques i el cap, l'esquena, les ales i la cua són d'un color negre blavós. Les potes i els peus són curts i emplomats de color blanc. Les orenetes més joves, poden tenir un color grisós pels costats del pit, que es va tornant blanc a mida que esdevenen adultes. El niu que construeix, té una forma hemisfèrica, amb una obertura circular normalment situada a la part superior. Aquesta obertura tan petita permet defensar el niu d'intrusos i evitar que l'ocupin altres ocells com els pardals. Tan el mascle com la femella s'esmercen en la seva construcció amb continus viatges a les rieres i camps on troben el fang necessari per bastir el niu. Quan plou es pot observar a altres orenetes ajudant a la construcció de nius. De fet aprofiten el fang que els proporciona la pluja i al mateix temps eviten a altres parelles d'orenetes una pèrdua de temps i esforços inútils. Les boletes de fang es barregen amb la saliva que ho transforma en una mena de ciment. Mentre que d'altres transporten els materials, la futura mare va donant forma al niu i el poleix fregant les seves plomes per eliminar qualsevol rugositat que pogués ferir els petits un cop sortits del niu. La terra barrejada amb palla, pels i altres elements enforteix les parets del niu; a l'interior s'hi col·loquen plomes.

Observacions:

És una espècie que no té cap problema per establir-se en espais urbans, i si no se li fan caure els nius, tant les primeres com la seva descendència tornen cada any al mateix lloc construint els seus nius un al costat de l'altre.

La seva presència és un bioindicador del bon estat ambiental del municipi.

Història

Durant l'època de cria, les podem trobar repartides per tota Europa, el nord-oest d'Àfrica, l'Àsia Central, la meitat nord d'Àsia amb l'excepció del nord siberià. A la tardor emprenden el viatge cap a l'Àfrica subsahariana i la Península de Malàisia, les dues grans regions d'hivernada.

A Catalunya nidifica al 95% del territori, i comença a arribar a la segona quinzena de març iniciant el seu retorn a finals d'agost, tot i que amb la crisi climàtica, n'hi ha que en zones més temperades, degut a que són massa joves per emprendre el vol, es queden. L'oreneta cuablanca s'alimenta d'insectes voladors: mosques, mosquits i pugons que a diferència de l'oreneta vulgar són caçats durant el vol a molt més alçada. El seu règim alimentari i els beneficis que comporten a la societat, han desembocat en la protecció legal de l'espècie, tant a nivell nacional, com estatal i internacional.

L'any 1998 i 2000 els ornitòlegs Pere Alzina i Enric Badosa varen dur a terme dos censos d'orenetes.

Bibliografia

ARDLEY, Neil (1979). *Las aves*. Editorial Fontalba: Barcelona.

BOSCH MARTÍNEZ, Laura (2005). *Primer cens dels nius d'oreneta cuablanca (Delichon urbica)*, Cabrils (El Maresme). Inèdit.

Enllaços d'interès:

[Cens de l'oreneta cuablanca \(Delichon urbica\) d'Arenys de Mar. Per Pere Alzina ...](#)

[Web de l'Institut Català d'Ornitologia](#)

[Servidor d'informació ornitològica de Catalunya](#)

